

Πβ. Πλάτ. Κριτ. 119 D «ἀφέντων ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ». β) Ὁ μὴ περιορισμένος, ἐλεύθερος Ρόδ.: *Θέλω τὸ χέρι μου ἀθετό.* 3) Ὁ ἐλεύθερος εἰς πάντα, ἀφύλακτος, ἐπὶ κήπου, ἀγροῦ κττ. Ρόδ.: *Ἐνα κηπούλλι ἀθετό.* Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Λύσανδρ. 20 «ὥσπερ ἵππος ἐκ νομῆς ἀφέντου καὶ λειμῶνος αὐθις ἦκων ἐπὶ φάτιν». 4) Εὐρύχωρος, πλατύς, οὐχὶ προσηρμοσμένος Ρόδ.: *Τὰ ροῦχα του εἶν' ἀπάνω του ἀθετά.* Συνών. *πλατύς, φαρδύς, ἀντίθ. στενός.* 5) Χαλαρός, οὐχὶ συμπίεσμένος Πόντ. (Σάντ.): *Ἀφειτὸν δόν' - χῶμαν* κττ. (δόν' = χιόνι).

ἀφεύγατος ἐπίθ. Ζάκ. κ.ά. — ΔΣολωμ. 97 ITυπάλδ. Ποιήμ. 42 ΚΠαλαμ. Βωμ. 7 ΓΚαλοσγ. Προμηθ. δεσμ. 97 ΣΣκίπη Κολχ. 44 ΜΤσιριμῶκ. Ὡρες δειλιν. 69.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φενγᾶτος*. Παρὰ Βλάχ. τύπ. *ἀφεύγωτος*.

1) Ὁ μὴ φυγών, ὁ μένων Ζάκ. κ.ά. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀναπόφευκτος, ἀναπόδραστος ἐνθ' ἄν.: *Κρεμάλα ἀφεύγατη ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.* || Ποιήμ.

*Τοῦ карабиу τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ βάρος
τριζουν τόσο ποῦ φαίνεται καὶ σκειοῦνται,
τότε προβαίνει ἀφεύγατος ὁ Χάρως
καὶ στριμωμένα αὐτὰ κρυφομιλαιοῦνται*

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

*Γιὰ πές μου τὸ παράπονο τοῦ ἀνδρείου τραγουδιστῇ,
ὅταν ἀγνάντια ἀφεύγατο τὸ θάνατο θωρηῇ*

ITυπάλδ. ἐνθ' ἄν.

*Καὶ ἰδές, ἂν ἀκοῇ 'ς τὰ λόγια μου δὲ δώσης,
τί βαρυχειμωνιά κι ἀπὸ κακὰ τί ζάλη
ἀφεύγατη θὰ σ' εὔρη!*

ΓΚαλοσγ. ἐνθ' ἄν.

*Πρὸ ἀφεύγατος ὁ πόνος κι ἀπὸ τῇ μαύρῃ μοῖρα
καὶ πρὸ πικρῇ του ἢ πίκρα κι ἀπ' ὅλους τοὺς θανάτους*

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

*Μὲ τυραγεῖ καὶ δέρνει με μὲ ἀφεύγατη λαχτάρα
κι ἄλλο δὲν εἶναι γιαιτρικὸ παρὰ τὰ μύρια δάκρυα*

ITσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν.

ἄφεχτα ἐπίρρ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *ἔφεξε < φέγω.*

Προτοῦ ἐξημερώσῃ ἐνθ' ἄν.: *Ἐφυγε ἄφεχτα.* Συνών. *ἀμέρωτα* (I), *ἀξημέρωτα*, *ἄφεγγα*.

ἀφήγημα τό, Τσακων. *φήγημα* Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) *φήγημα* Κάρπ. Τήλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *ἀφήγημα*.

1) Διήγημα Κάρπ. Τήλ. Τσακων.: Ἄσμ.

*Νά βγ' ἄκουσμα 'ς τὴν γειτονιά καὶ φήγημα 'ς τὴν χώρα
καὶ 'ς τ' ἄρμαστοῦ μου τὴν αὐλὴν δάκρυα καὶ μοιρολόγια*

Κάρπ. 2) Ὑποκείμενον κοινῆς ὁμιλίας καὶ ψόγου ἰδίᾳ ἐπὶ γυναικὸς Κάρπ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): *Φήγημα τὸν ἔχ'να* (ἔχουν) Ἀρτάκ. Πάνορμ. *Φήγημα σ' ἔχει ὁ κόσμος* Κάρπ.

ἀφηγοῦμαι Κρήτ. *ἀφηγοῦμι* Μακεδ. (Μελέν.) *ἀφ'γοῦμαι* Θράκ. *ἀφ'γοῦμι* Μακεδ. (Σέρρ.) κ.ά. *ἀφηγοῦμαι* Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κάρπ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ.ά. *ἀφηγοῦμι* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀφηγοῦμι* Θράκ. (Σαραεκλ.) *ἀφ'γοῦμι* Λήμν. *ἀφηγοῦμαι* Κάλυμν. Κάρπ. *ἀφηγειοῦμι* Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Σέρρ.) *ἀφ'χειοῦμι* Στερελλ. (Λοκρ.) Μακεδ. (Πάγγ.) *ἀφ'κειοῦμι* Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) *ἀβ'γειοῦμι* Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. *ἀφηγειοῦμαι*

Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) *ἀφηγειῶμαι* Πελοπν. (Λακων.) *ἀφηγειέμαι* Εὐβ. *ἀφ'γειέμι* Θράκ. (Αἰν.) *ἀφηγειέμαι* Θράκ. (Γέν. Σκοπ.) Πελοπν. (Λακων.) *ἀφηγοῦμενε* Τσακων. *ἀφηγειῶμαι* Πελοπν. (Λακων.) Ἀόρ. *ἀφ'γήσκα* Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχαῖον *ἀφηγοῦμαι*. Ἡ τροπὴ τοῦ φ εἰς β εἰς τὸν τύπ. *ἀβ'γειοῦμι* διὰ τὸ παρακείμενον γ.

Περιγράφω περιστατικόν τι λεπτομερῶς, διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ ἐνθ' ἄν.: *Μᾶς ἀφ'χειέτι πῶς πέρασι 'ς τὰ νῆατα τ' Πάγγ.* *Ἐκατο' ἢ θαλασσ'νός καὶ τὸν ἀφ'γήθ'κι τοῦ πάθ'ημα τ' (ἐκ παραμυθ.) Αἰν.* *Πῆγι 'ς τοῦ παλάτ' κι ἀφ'γήσκι τοῦ πρᾶμα αὐτόθ.* *Φηγήθ'κε τὰ πάθη τ' Σκοπ.* *Τὸν 'φηγήθ'κε μὲ κοδολογία ὅσα ἔγιναν αὐτόθ.* *Φηγειέται οὐλα 'πὲ τὴν ἀράδα (μὲ τὴ σειρὰ τους) Γέν.* *Ἀφηγήτε ὅα τὰν ἱστορία Τσακων.* || Φρ. *Ἄλλο τί μᾶς ἀφ'κειέσι; (τί ἄλλο ἐπιθυμεῖς νὰ μᾶς ζητήσης; τί ἄλλο ἀγαπᾷς;)* Καταφύγ. *Ἀβ'γειέτι, ἀβ'γειέτι!* (ἐπὶ φλυάρον) Χαλκιδ. || Παροιμ. φρ. *Φῆται καὶ πάλ' ἀρχὴ τὸ πᾶνει* (ἐπὶ τῶν ἐπαναλαμβανόντων τὰ αὐτὰ) Κάρπ. || Ἄσμ.

Φάτε καὶ πῆτε, ἄρχοντες, κ' ἐγὼ νὰ σᾶς 'φηγοῦμαι Σωζόπ.

Δάση μου, νὰ σᾶς 'φηγηθῶ τὰ πάθη ὁ καημένος,

νὰ ξεραθ-θοῦν τὰ κλώνια σας, τὰ φύλλα σας νὰ πέσουν

Κάρπ.

ἀφηνιάζω λόγ. κοιν. *ἀφ'νιάζω* Κρήτ. *φανιάζω* Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. *ἀφηνιάζω*.

1) Δὲν ὑπακούω εἰς τὰ ἡνία, δὲν συγκρατοῦμαι ὑπὸ τῶν χαλινῶν κοιν.: *Ἀφηνίασε τὸ ἄλογο.* *Ἀφηνιασμένο ἄλογο κοιν.* *Ἐφάνισεν ὁ ἄπ-παρός μου τὸ ἔθελε νὰ μὲ ρίξῃ κάτω* Κύπρ. 2) Δὲν πειθαρχῶ πολλαχ.: *Μοῦ ἀφηνίασαν τὰ παιδιά.* 3) Γίνομαι ἔξω φρενῶν πολλαχ. Συνών. *ἀφιο-νίζω, φρενιάζω.* 4) Παρεκτρέπομαι ἡθικῶς Λεξ. Δημητρ.: *Ἀφηνιασμένα παλαιοκόριτσα.*

ἀφηρημάδα ἡ, κοιν. *ἀφαιρημάδα* σύνθηθ. *ἀφαι-ρεμάδα* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ *ἀφηρημένος*, μετοχ. τοῦ ρ. *ἀφαιρῶ*, καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀφηρημένος, ἔλλειψις προσοχῆς, ἀπροσεξία: *Ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου σκόνταρα καὶ ἔπεσα.* *Εἶχα μὲ ἀφηρημάδα ποῦ δὲν ἔβλεπα μπρός μου.* Συνών. *ἀγάθεμα, ἀγαθεμός, ἀποχάζεμα, ἀφηρημάρα.*

ἀφηρημάρα ἡ, Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. *ἀφαιρημά-ρα* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ *ἀφηρημένος*, μετοχ. τοῦ ρ. *ἀφαιρῶ*, καὶ τῆς καταλ. -άρα.

Ἀφηρημάδα, ὁ ἰδ.

ἀφῆς σύνδ. πολλαχ. *ἀφῆν* Κύπρ. *ἀπῆς* Ἄνδρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σέριφ. Σίκιν. Σίφν. Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. *ἀπῆ* Κάρπ. Κρήτ. Νίσυρ. Ρόδ. *ἀπῆν* Ἀστυπ. Θήρ. Κάλυμν. *ἀδῆς* Κρήτ. *ἀμπῆς* Ἰων. (Κρήν.) Νίσυρ. Χίος *ἀδῆν* Θήρ. *ἀμπῆν* Σύμ.

Ἐκ τῆς μεταγν. φρ. *ἀφ' ἧς* κατὰ παράλειψιν τοῦ ἡ-μέρας ἢ ὥρας. Πβ. Πλουτάρχ. Πελοπ. 15 *ἀφ' ἧς* γὰρ εἶλοντο πρῶτον ἡγεμόνα τῶν ὀπλων, οὐκ ἀνεπαύσαντο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἄρχοντα χειροτονοῦντες καὶ Κ.Δ. (Πέτρ. 2,3,4) *ἀφ' ἧς* γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτως διαμένει. Οἱ τύπ. *ἀφῆν* καὶ *ἀπῆν* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 520 Η (ἐκδ. JSchmidt) *ἀφῆν* εἶχαν τὰ πλευτικά ἐκεῖνα τὰ περ'σά τους καὶ στ. 58 Ρ *Οἱ Φράγ-κοι ἀπῆν* ὠμόσασιν τοὺς ὄρκους ἐβαστάξαν. Περί τῶν

